

1. KNIHA ZO SÉRIE Z TELA A OHŇA

TIEN
V
PAHREBE

AUTORKA BESTSELLEROV PODĽA NEW YORK TIMES

JENNIFER L.
ARMENTROUTOVÁ

Rieka N

Slnecný chrám

ZÁP
O

Dolné mesto

Wayfairský hrad

Serino ja

Bavlnené more

Temné bresty

Nya

Kroftov kríž

Zlatý most

HRADNÝ
KRSOK

Lux

Tieňový chrám

Východopád

azero

Útesy žiaľu

Elyzejské vrchy

MAPA
LASÁNIE

TIENĚ
V PAHREBE

JENNIFER L. ARMENTROUTOVÁ

**ZELENÝ[®]
KOCÚR**

Z anglického originálu Jennifer L. Armentrout: A Shadow in the Ember – Flesh and Fire, Book 1 (Published by Blue Box Press, an imprint of Evil Eye Concepts, Incorporated) preložila Zuzana Trstenská.

Translation © 2023 by Zuzana Trstenská

Zodpovedná redaktorka: Jana Obert

Jazyková korektúra: Darina Kližanová

A SHADOW IN THE EMBER copyright © 2021 by Jennifer L. Armentrout

All rights reserved

Slovak edition © 2023 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o., Šamorín,

Slovensko

Webová stránka: www.zelenykocur.sk

Cover Design © Hang Le

Grafická úprava: Design Amorandi

ISBN 978-80-69010-05-5

EAN 9788069010055

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat', skenovat' ani distribuovat' v tlačenej či elektronickej forme bez predchádzajúceho písomného súhlasu. Prosím, nezúčastňujte sa pirátstva materiálov chránených autorským právom ani také správanie nepodporujte. Príbeh v tejto knihe je vymyslený. Všetky mená, miesta, postavy a udalosti sú dielom autorkinej predstavivosti a sú fiktívne. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo organizáciami je úplne náhodná.

VENOVANIE

Tebe, čitateľ

PROLÓG

„Dnes nás nesklameš, Sera.“ Slová zazneli odniekiaľ z tieňa komnaty. „Nesklameš Lasaniu.“

„Nie.“ Zopla som ruky, aby som zastavila ich neprestajné chvenie, a zhlboka som sa nadýchla. Zadržala som dych a pozrela na svoj odraz v zrkadle opretom o stenu. Nemala som dôvod byť nervózna. Pomaly som vydýchla. „Nesklamem ťa.“

Znovu som sa zhlboka pomaly nadýchla a sotva som spoznala osobu, ktorá sa na mňa dívala. Aj v matnom a blikajúcom svetle z početných svietnikov rozmiestnených po celej malej komnate som videla, že moja pokožka je taká ružová, že takmer nevidno pehy, ktorými som mala posiate líca a nos. Nieкто by ten rumenec nazval žiarou, ale zelená farba mojich očí bola príliš jasná, príliš horúčkovitá.

Pretože mi srdce stále búšilo, opäť som zadržala dych, presne ako ma to naučil sir Holland, keď som mala pocit, že nemôžem dýchať – že neovládám, čo sa deje okolo mňa alebo so mnou. *Nadýchni sa, pomaly a rovnomerne. Zadrž dych, kým nepocítiš, že sa ti spomaľuje tep srdca. Vých. Zadrž.*

Tentoraz to nezabralo.

Vlasy mi česali tak dlho, až ma začala páliť pokožka hlavy. Ešte stále som pri korienkoch cítila mravčenie. Svetlé plavé vlasy som mala napoly vypnuté sponkami, takže mi na chrbát padala masa kučier. Aj pokožku na krku a pleciach som mala červenú, no usúdila som, že to spôsobil voňavý kúpeľ, v ktorom som sa predtým musela celé hodiny močiť. Možno preto sa mi ťažko dýchalo. Voda tak silno voňala olejmi, že som sa obávala, či som teraz nepáchla, akoby som sa utopila v jazmíne a sladkom aníze.

Stála som úplne nehybne, zhlboka a pomaly som sa nadýchla. Po kúpeli mi upravili každý kúsok tela. Vytrhali a depilovali mi chĺpky na všetkých možných miestach. Pálenie zmiernil len balzam, ktorým mi natreli nohy, ruky a zdanlivo každý centimeter pokožky medzi nimi. Opäť som zadržala dych a odolala nutkaniu sklopiť zrak a pozrieť sa nižšie. Už som vedela, čo uvidím, a to bolo, nuž, takmer všetko.

Šaty, ak sa tak dal môj odev nazvať, boli zhotovené z priehladného šifónu a skoro z ničoho iného. Na ramenách mi spočívali rukávy, ktoré nemali viac než pár centimetrov. Telo som mala voľne omotané látkou slonovinovej farby, jej zvyšok sa mi kopil pri nohách. Nenávidela som šaty, kúpeľ aj starostlivosť, ktorá po ňom nasledovala, hoci som chápala ich účel.

Mala som lákať, zvádzať.

Blížil sa ku mne šuchot sukní a ja som pomaly vydýchla. V zrkadle sa objavila matkina tvár. Vôbec sme sa nepodobali. Podala som sa na otca. Vedela som to, lebo som sa na jeho jediný zachovaný obraz pozerala dosť často na to, aby som si všimla, že aj on mal pehy a jeho čeľusť pôsobila rovnako zanovito ako moja. Mala som tiež jeho oči – nielen farbu, ale aj rovnaký sklon vonkajších kútikov. Vďaka tomu obrazu, ukrytému v matkiných súkromných komnatách, som vedela, ako môj otec vyzeral.

Matkine tmavohnedé oči sa v zrkadle nakrátko stretli s mojimi a potom ma obišla, koruna zo zlatých listov na jej hlave sa zaleskla v svetle sviečok. Prezerala si ma, hľadala zatúlané vlasy, ktoré neboli na svojom mieste, a chlípky, ktoré pozorné oči prehliadli, hľadala chybu či náznak toho, že nie som odborne vymodelovaná nevesta.

Odmena, ktorá bola prisľúbená dvesto rokov pred mojím narodením.

V hrdle mi väčšmi vyschlo, ale neodvážila som sa požiadať o vodu. Na perách som mala nanesenú ružovú farbu, ktorá im dodala orosený vzhľad. Keby som pokazila ich dokonalý zovňajšok, matka by sa nepotešila.

Skúmala som jej tvár, keď si upravovala rukávy šiat. Jemné vrásky v kútikoch očí sa mi zdali hlbšie než v predchádzajúci deň. Napätie jej vybielilo pokožku okolo pier. Jej výraz bol ako vždy nečitateľný a ja som si nebola istá, čo vlastne hľadám. Smútok? Úľavu? Lásku? Keď som začula zacinkanie malých zlatých retiazok, srdce mi ešte mocnejšie narazilo do rebier.

Niektó jej podal biely závoj. Pri pohľade naň som si nevdojak spomenula na bieleho vlka, ktorého som pred rokmi videla pri jazere, keď som zbierala kamene z nejakého čudného dôvodu, na ktorý som si teraz nevedela spomenúť. Podľa jeho úžasnej veľkosti som si predstavovala, že to bol jeden zo vzácných vlkov nazývaných *kiyou*, ktorí sa občas potulovali po Temných brestoch obklopujúcích Wayfairský hrad. Pozrela som sa tomu stvoreniu do očí, vydesená, že ma roztrhá na kusy. No jediné, čo vlk spravil, kým odbehol, bolo, že sa pozrel na hromadu kameňov v mojom náručí, akoby som bola nejaké hlúpe dieťa.

Matka mi na hlavu položila závoj vyvolenej. Tenučká látka sa mi chvíľu vznášala okolo pliec a potom sa ustálila tak, že mi bolo vidieť len pery a bradu. Vzadu mi splývala po chrbte. Sotva som cez ľahučký materiál videla, keď mi na hlavu položili tenké retiazky, aby látku zaťažili. Tento závoj nebol ani zďaleka taký hrubý ako ten, ktorý som no-

sila vždy, keď som sa ocitla v spoločnosti niekoho iného ako svojej najbližšej rodiny a sira Hollanda, ba dokonca mi ani nezakrýval celú tvár.

„Možno nie si vyvolená, ale narodila si sa do tejto ríše zahalená rúškom prvotných. Nepoškrvená, ako slúbili fáta. A z tejto ríše odídeš dotknutá životom a smrťou,“ povedala raz moja stará pestúnka Odetta.

No opäť som vyzerala ako vyvolení – tí tretí synovia a dcéry narodení s čepčekom, predurčení slúžiť prvotnému bohu života na jeho dvore. Celý svoj život som strávila ukrytá za týmto závojom, a hoci som sa narodila s čepčekom – so zvyškom plodového obalu na hlave – a v mnohých ohľadoch so mnou zaobchádzali ako s väčšinou vyvolených, bola som zároveň nepoškrvená. To, čím sa mali stať po vzostupe, bola najvyššia pocta, aká mohla byť udelená smrteľníkovi v ktoromkoľvek kráľovstve. Po celej krajine sa konali oslavy v rámci príprav na noc ich obradu, keď mali prejsť svojim vzostupom a vstúpiť do ríše Ilizeum, aby slúžili prvotným a bohom. To, na čo som bola určená, bolo najprísnejšie strážené tajomstvo v celej Lasanii. Žiadne oslavy a hostiny sa nekonali. Dnes večer, v deň mojich sedemnástych narodenín, som sa mala stať družkou prvotného boha smrti.

Stiahlo mi hrdlo. Prečo som sa tak bála? Bola som na to pripravená. Bola som pripravená splniť dohodu. Bola som odhodlaná vykonať to, na čo som sa narodila. Musela som byť.

V duchu som uvažovala, či boli vyvolení v noc svojho obradu nervózni. Určite boli. Kto by nebol nervózny v prítomnosti menšieho boha, nieto ešte prvotného – bytosti takej mocnej, že sa stala základom samotnej štruktúry našej existencie? Alebo možno boli jednoducho nadšení, že konečne naplnia svoj osud. Spomenula som si, ako sa počas obradu usmievali a smiali, a hoci im boli vidieť len dolné polovice tváří, očividne sa tešili, že začnú novú kapitolu života.

Ja som sa však neusmievala ani nesmiala.

Nádych. Zadrž. Výdych. Zadrž.

Matka sa ku mne naklonila. „Si pripravená, princezná Seraphena.“

Seraphena. Len zriedkavo som počula niekoho vysloviť moje celé meno a nikdy som ho nepočula spolu s mojím oficiálnym titulom. Bolo to, akoby sa vo mne niečo preplo. V okamihu mi prestalo búšiť srdce a tlak na hrudi sa zmiernil. Ruky sa mi prestali chvieť. „Som.“

Cez závoj som videla, ako sa kráľovná Calliphe usmieva, alebo sa jej aspoň skrútili pery a vytvorili túto ilúziu. V skutočnosti sa na mňa nikdy naozaj neusmievala, nie tak, ako sa usmievala na mojich nevlastných súrodencov alebo na svojho manžela. No hoci ma deväť mesiacov nosila pod srdcom a priviedla na svet, nikdy som nebola jej. Nikdy som nebola princeznou ľudu.

Vždy som patrila prvotnému bohu smrti.

Ešte raz sa na mňa pozrela, odhrnula mi kučeru, ktorá si našla cestu ponad plece, a potom plavným krokom vyšla z miestnosti bez toho, aby vyriekla ďalšie slovo. Dvere sa za ňou s cvaknutím zavreli a všetky zmysly, ktoré som si za tie roky vycibrila, sa vystupňovali.

Ticho v komnate trvalo len niekoľko úderov srdca. „Sestrička,“ ozval sa hlas. „Si nehybná ako jedna zo sôch bohov v záhrade.“

Sestra? Moje pery sa skrivilili v sotva ovládnutom znechutení. Nebol mi bratom ani krvou, ani duchom, hoci bol synom muža, za ktorého sa matka vydala krátko po otcovej smrti. Nemal v sebe ani kvapku mierelovskej pokrvnej línie, ale keďže ľudia v Lasanii nevedeli o mojom narodení, stal sa dedičom. Čoskoro sa stane kráľom a ja som si bola istá, že ľud Lasanie čaká po jeho nástupe na trón strádanie aj napriek tomu, že splním dohodu.

Vďaka svojmu nároku na trón však bol jedným z mála, ktorí poznali pravdu o kráľovi Roderickovi – prvom kráľovi mierelovskej pokrvnej línie a mojom predkovi –, ktorého zúfale

rozhodnutie zachrániť svoj ľud nielenže spečatilo môj osud, ale taktiež ztratilo aj budúce generácie kráľovstva, ktoré sa snažil chrániť.

„Iste si nervózna.“ Tavius pristúpil bližšie. „Viem, že princezná Kayleigh je. Trápi ju naša svadobná noc.“

Konečne sa mi podarilo odlepiť prsty od bokov. Potichu som ho pozorovala.

„Sľúbil som jej, že budem nežný.“ Tavius mi vplával do zorného poľa. Tavia so svetlohnedými vlasmi a modrými očami mnohí považovali za krásavca a stavila by som sa, že princezná Irelónie si pri stretnutí s ním pomyslela to isté a verila, že žiadne dievča na svete nemá také šťastie ako ona. Pochybovala som, že si aj teraz myslela to isté. Pozorovala som, ako Tavius krúži okolo mňa ako jeden z veľkých strieborných jastrabov, ktorých som často vídala nad stromami Temných brestov.

„Pochybujem, že rovnaké uistenie dostaneš od *neho*.“ Aj cez závoj som videla ten úsmev. Cítila som jeho pohľad. „Vieš, čo sa o ňom hovorí – o tom, prečo ho nikdy nenamaľovali ani nevytesali jeho črty do kameňa.“ Stíšil hlas a naplnil ho falošným súcitom. „Povráva sa, že je obludný, že jeho pokožka je pokrytá rovnakými šupinami, aké majú šelmy, ktoré ho strážia. Že má namiesto zubov tesáky. Musíš sa desiť toho, čo budeš nútená urobiť.“

Nebola som si istá, či je prvotný boh smrti pokrytý šupinami alebo nie, ale všetci – bohovia aj prvotní – mali špicaté predĺžené očné zuby. Tesáky dost' ostré na to, aby sa zaborili do mäsa.

„Myslíš si, že bozk krvi ti prinesie veľké potešenie, ako tvrdia niektorí?“ posmieval sa mi. „Alebo skôr strašnú bolesť, keď ti vrazí zuby do nedotknutej pokožky?“ Hlas mu zdrsnel. „Pravdepodobne to druhé.“

Neznášala som ho viac než tie otrasné šaty.

Opäť sa pohol, obišiel ma a ukazovák si poklepal po brade. Naskočila mi husia koža, no zostala som nehybná. „Na druhej strane ty si bola vycvičená, aby si to dotiahla do konca,

však? Aby si sa stala jeho slabosťou, prinútila ho zamilovať sa a potom ho zabila.“ Opäť sa predou mnou zastavil. „Viem o čase strávenom pod dohľadom jadeitových paní. Takže možno nie si nervózna,“ pokračoval. „Možno sa nevieš dočkať chvíle, keď budeš môcť *slúžiť*...“ Načialhol ku mne ruku.

Chytila som ho za zápästie a zaryla mu prsty do šliach. Trhlo mu celým telom a zakľal. „Dotkni sa ma a polámem ti všetky kosti na ruke,“ varovala som ho. „A potom sa postarám, aby princezná nemala dôvod báť sa svadobnej ani žiadnej inej noci, ktorú je odsúdená stráviť po tvojom boku.“

Kým na mňa Tavius zazeral, v ramene mu narastalo napätie. „Máš neuveriteľné šťastie,“ zavrčal. „Nemáš ani potuchy, aké šťastie.“

„Nie, Tavius.“ Odstrčila som ho, čím som mu pripomenula, že môj výcvik nespočíval len v štúdiu s paniami. Potkol sa, ale zachytil sa skôr, ako narazil do zrkadla. „To ty máš šťastie.“

Nosné dierky sa mu rozšírili. Mlčky si šúchal vnútornú stranu zápästia, zatiaľ čo ja som opäť nehybne stála. Povedala som pravdu. Mohla by som mu zlomiť väzy, skôr ako by mal šancu zdvihnúť na mňa ruku. Vďaka svojmu osudu som bola vycvičená lepšie než väčšina kráľovskej gardy, ktorá ho chránila. Napriek tomu bol dosť arogantný a rozmazaný na to, aby sa o niečo pokúsil.

Tak trochu som dúfala, že to urobí.

Tavius urobil krok vpred a ja som sa usmiala.

Zaklopanie na dvere ho zastavilo, takže nestihol uskutočniť tú neuveriteľne hlúpu myšlienku, ktorá mu napadla.

Spustil ruky k telu a vyštekol: „Čo?“

Spozna dverí sa ozval nervózny hlas matkinej najvernejšej dvornej dámy. „Kňazi očakávajú, že čoskoro príde.“

Tavius sa okolo mňa s úškl'abkom prešmykol. Otočila som sa. „Je načase, aby si aspoň raz bola užitočná,“ vyhlásil.

Otvoril dvere a pomalým krokom odišiel, lebo vedel, že pred lady Kalou nebudem reagovať. Všetko, čo by som urobila pred

touto ženou, by okamžite nahlásila mojej matke. A tej z nejakého bohmi prekliateho dôvodu na Taviovi záležalo, akoby bol hodný lásky. Počkala som, kým nezmizol v jednej z mnohých tmavých kľukatých chodieb Chrámu tieňov, ktorý sa nachádzal hneď za Záhradným okrskom hlavného mesta na úpäť Útesov náreku. Chodieb bolo rovnako veľa ako tunelov pod nimi. Tieto tunely spájali všetky chrámy v hlavnom meste Karsodónie s Wayfairským hradom.

Spomenula som si na smrteľníčku Sotóriu, po ktorej boli pomenované strmé útesy. Legenda tvrdila, že na útesoch zbierala kvety a spadla z nich do náručia smrti, keď ju vyľakal jeden z bohov.

Možno teraz nebol najvhodnejší čas premýšľať o nej.

Zdvihla som priehľadnú sukňu róby, otočila sa a prešla bosými nohami po studenej podlahe.

Lady Kala na chodbe bola len nejasná machuľa, ale vedela som, že odo mňa rýchlo odvrátila zrak. „Pod“, prikázala mi a vykročila, no po chvíli sa zastavila. „Vidiš cez ten závoj?“

„Trochu,“ priznala som.

Natiahla ruku dozadu a ovinula svoju pažu okolo mojej. Nečakaný kontakt spôsobil, že ma trhlo, a zrazu som bola vďačná za závoj. Telo žiadneho vyvoleného či vyvolenej by sa nemalo dotknúť cudzieho človeka, ak to nesúviselo s prípravami. To, že sa ma lady Kala chytila, bolo veľavravné.

Viedla ma nekonečnými kľukatými chodbami, v ktorých boli len dvere a početné svietniky s horiacimi sviečkami. Práve som začala uvažovať, či sa nestratila, keď sa pri dverách objavil hmlistý obrys dvoch tichých postáv zahalených v čiernom.

Tieňoví kňazi.

Svoju prísahu mlčanlivosti posunuli do úplne nových výšin, keď si zošili pery. Vždy ma zaujímalo, ako jedli alebo pili. Nech už sa krmili akoukoľvek metódou, podľa ich vychudnutých, prepadnutých tiel pod čiernymi rúchami som usudzovala, že nebola najúspešnejšia.

Potlačila som chvenie, keď každý z kňazov otvoril jedno krídlo dverí a odhalil veľkú kruhovú komnatu, v ktorej žiarili stovky sviečok. Tretí tieňový kňaz sa zjavil akoby z ničoho nič a zaujal miesto lady Kaly. Kostnaté prsty sa nedotýkali mojej pokožky, ale tlačili ma do stredu chrbta. Ten kontakt ma stále znepokojoval, chcela som sa odtiahnuť, ale vedela som, že by nebolo múdre vyhýbať sa chladu presakujúceho z jeho prstov cez tenkú vrstvu látky. Prinútila som sa dýchať a dívala sa na obrazce vyryté do inak hladkého kameňa. Kruh, ktorý pretínala čiara. Symbol vyplňal každú kamennú dlaždicu. Keďže som ho nikdy predtým nevidela, nebola som si istá, čo znamená. Zdvihla som zrak k širokému pódium pred sebou. Kňaz ma viedol uličkou a znova mi zovrelo hrud'. Nepozrela som sa na prázdne lavice. Keby som bola naozaj vyvolená, tie lavice by boli plné najvyššie postavenej šľachty, ulice vonku by sa ozývali jasaním. Ticho v miestnosti ma zamrazilo na pokožke.

Predtým tam bol len jeden trón, vytesaný z toho istého kameňa ako chrám. Kameň tieňov mal farbu najhlbšej noci. Bol to úžasný materiál, ktorý bolo možné vyleštiť, aby odrážal akýkoľvek zdroj svetla, a vybrúsiť na čepel' dostatočne ostrú na to, aby preťala mäso aj kosti. Trón bol z vylešteného kameňa a pohlcoval žiaru svetla sviečok, takže sa zdal plný temného ohňa. Operadlo sedadla bolo vykresané do tvaru polmesiaca.

Rovnaký tvar malo materské znamienko, ktoré som mala tesne nad ľavou lopatkou. Znamenie, že ani pred mojím narodením nepatrilo môj život mne.

Dnes večer tam stáli dva tróny.

Keď ma viedli na pódium a pomáhali mi vystúpiť po schodoch, trpko som ľutovala, že som si nevypýtala ten pohár vody. Zaviedli ma k druhému trónu, posadili ma tam a potom ma nechali osamote.

Položila som si ruky na opierky trónu a prezerala si lavice pod ním. Ani jedna duša z Lasanie sa nezúčastnila na tomto stretnutí. Nikto ani len netušil, že ich životy a životy ich detí

závisia od dnešného večera a od toho, čo musím urobiť. Ak by niekedy zistili, že Roderick Mierel, ten, ktorého dejiny Lasanie nazývali Zlatým kráľom, netrúfal dňa a noci na poliach so svojím ľuďom, nekopal a neodhrňal zem zničenú vojnou, až kým neobjavili čistú, úrodnú pôdu... Že nesial spolu so svojimi poddanými, že jeho krv, pot a slzy nebudovali kráľovstvo... Keby sa dozvedeli, že piesne a básne, ktoré o ňom napísali, boli založené na bájke, určite by sa zrútili aj zvyšky mierelovskej dynastie.

Niekoľko zatvoril dvere a môj pohľad zablúdil do zadnej časti komnaty, kde som v svetle sviečok rozoznala tieňové postavy svojej matky a Tavia. Vedľa nich stála tretia postava. Kráľ Ernald. Moja nevlastná sestra, princezná Ezmeria, nazývaná Ezra, stála vedľa svojho otca a brata a nemusela som vidieť jej výraz, aby som vedela, že nenávidí každý aspekt tejto dohody. Sir Holland tu nebol. Rada by som sa s ním rozlúčila, hoci som jeho prítomnosť nečakala. Zaiste by medzi tieňovými kňazmi vyvolala priveľa otázok.

Priveľa by to odhalilo.

Že som nebola majákom kráľovskej čistoty, ale skôr vlkom prezlečeným za obetného baránka.

Nechcela som len splniť dohodu, ktorú uzavrel kráľ Roderick. Ukončila by som ju skôr, ako by zničila moje kráľovstvo.

Odhodlanie mi naplnilo hrud' teplom ako vždy, keď som použila svoj dar. Toto bol môj osud. Môj cieľ. To, čo urobím, bolo väčšie ako ja. Robila som to pre Lasaniu.

Tak som tam sedela, členky pod šatami som mala cudne prekrížené, ruky uvoľnene položené na opierkach trónu a čakala som.

A čakala.

Sekundy sa zmenili na minúty. Nevedela som, koľko ich ubehlo, ale v žalúdku sa mi začali tvoriť guče nepokoja. Povoľali ho do jeho chrámu. Nemal by... nemal by tu byť?

Dlane mi zvlhli, keď sa guče zväčšili a vtisli sa mi do hrude. Tlak sa zvýšil. Čo ak sa neukáže?

Prečo by nemal?

Bola to predsa jeho dohoda.

Keď si kráľ Roderick zúfal natoľko, že sa rozhodol urobiť čokoľvek, aby zachránil svoje vojnou zničené územie a spasil tých, čo hladovali, hoci už utrpeli toľko strát, asi očakával, že na jeho výzvu odpovie menší boh – čo bolo oveľa bežnejšie v prípadoch, keď sa niekto na niečo také odvážil. Ale Zlatému kráľovi odpovedal sám prvotný.

A keď vyhovel žiadosti kráľa Rodericka, toto bola cena, ktorú si prvotný boh smrti vyžiadal: prvorodenú dcéru mierelovskej pokrvnej línie za svoju manželku.

Prvotný musel prísť.

Čo keby to neurobil? Srdce sa mi rozbúšilo, keď som prstami zovrela chladný kameň trónu.

Nádyh. Zadrž. Výdyh. Zadrž.

Keby neprišiel, všetko by bolo stratené. Všetko, čo poskytol kráľovi Roderickovi, by sa naďalej rozpadalo. Keby si po mňa neprišiel a ja by som nespĺnila dohodu, odsúdila by som kráľovstvo na pomalú smrť v područí hniloby. Začalo sa to po mojom narodení, najprv len malým kúskom zeme v sade. Zo stromov, ktoré začali strácať listy, opadali nezrelé jablká. Zem pod nimi zosivela a tráva spolu s koreňmi jabloní odumrela. Potom sa hniloba začala šíriť a postupne zachvátila celý sad. Za ten čas spustošila niekoľko ďalších fariem. Po napadnutí hnilobou sa do pôdy nedala zasiať žiadna plodina, ktorá by prežila. A nepostihovala len pôdu. Zmenila počasie, takže letá boli horúcejšie a suchšie, zimy chladnejšie a nepredvídateľné.

Ľudia v Lasanii netušili, že hniloba je ako hodiny, ktoré odpočítavajú čas. Bol to dátum vypršania platnosti dohody, ktorú uzavrel Zlatý kráľ a ktorá vstúpila do platnosti mojim narodením. Bola veľká pravdepodobnosť, že Zlatý kráľ si neuvedomil, že dohoda vyprší bez ohľadu na to, čo sa stane. To bolo

poznanie, ktoré získal až desiatky rokov po uzavretí dohody. Keby som zlyhala, kráľovstvo by...

Začalo sa to ako tiché dunenie, ako vzdialený zvuk vozov a kočov ženúcich sa po dláždených uliciach Karsodónie. Zvuk však silnel a jeho vibráciami sa otriasal nielen trón, na ktorom som sedela, ale aj moje kosti.

Hukot ustal a všetky sviečky naraz zhasli. Komnata sa ponorila do tmy. Vánok voňajúci zemou mi rozvíril okraje závoja okolo tváre i lem šiat.

Sviečky sa vo vlnách zapálili a plamene vyšľahli k šikmému stropu. Uprela som pohľad na stredovú uličku, kde sa samotný vzduch rozštiepil a vychrlil prskajúce biele svetlo.

Z trhliny vytekala hmla, oblizovala kamennú podlahu a šinula sa k laviciam. Celé telo mi pokryla husia koža. Niektorí tú hmlu nazývali mágiou prvotných. Bol to zádych. Silná esencia, ktorá nielenže stvorila ríšu smrteľníkov a Ilizeum, ale aj to, čo kolovalo v krvi bohov a dávalo aj tým menším, neznámym, nepredstaviteľnú moc.

Zažmurkala som. To bolo všetko, čo som urobila. Zažmurkala som a priestor pred pódium, ktorý predtým zival prázdnotou, viac prázdny nebol. Stál tam muž, zahalený do plášťa s kapucňou a obklopený pulzujúcimi, mihotavými úponkami hlbokých tieňov pretkaných žiarivými striebornými pruhmi. Nedovolila som si pomyslieť na to, čo o ňom povedal Tavius. Nemohla som. Namiesto toho som sa snažila vidieť cez mútnu masu dymu. Všimla som si však iba to, že bol neuveriteľne vysoký. Dokonca aj z miesta, kde som sedela, som vedela, že by sa nado mnou týčil – a pritom som v žiadnom prípade nebola nízka, bola som takmer rovnako vysoká ako Tavius. No on bol prvotný a v príbehoch, ktoré sa o nich písali v dejinách, sa o nich niekedy hovorilo ako o obroch medzi smrteľníkmi.

Zdalo sa, že má široké plecica – alebo som sa aspoň domnievala, že jeho plecami je tá hlbšia, hustá hmota temnoty, ktorá mala tvar... *krídel*. Hlava s kapucňou sa mierne zaklonila.

Okamžite som zabudla na dychové cvičenia. Nevidela som mu do tváre, ale cítila som intenzitu jeho pohľadu. Jeho oči mnou prenikli skrz-naskrz a na krátky panický okamih som sa obávala, že vie, že som nestrávila sedemnášť rokov prípravami na to, aby som sa stala jeho družkou. Že moja výučba tento rámec presahovala. A že krotkosť, poddajnosť, ktorú ma učili, nebola ničím iným než ďalším závojom.

Na chvíľu sa mi zastavilo srdce, keď som sedela na tróne určenom pre družku vládcu Krajiny tieňov, jedného z dvorov v Ilizeu. Pri pohľade na prvotného boha smrti som prvýkrát v živote pocítila skutočnú hrôzu.

Prvotní nedokázali čítať myšlienky smrteľníkov. V kútiku duše, kde sa mi ešte zachoval kúsok rozumu, som to vedela. Nebol dôvod, aby ma podozrieval, že som niečo iné, ako sa zdám. Aj keby ma v priebehu rokov pozoroval, ako vyrastám, alebo keby do Lasanie poslal špehov, moja identita, môj pôvod a pokrvná línia zostali skryté. Nikto ani len netušil, že existuje princezná mierelovskej krvi. Všetko, čo som robila, prebiehalo vo veľmi plánovanom utajení – od výcviku so sirom Hollandom až po čas strávený s jadeitovými paniami.

Nemohol vedieť, že za tých dvesto rokov, kým som sa narodila, sme získali vedomosti o tom, ako zabiť prvotného.

Láska.

Mali jednu osudovú slabosť, ktorá ich robila dostatočne zraniteľnými na to, aby ich bolo možné zabiť, a tou bola láska.

Prinúť ho zamilovať sa, staň sa jeho slabosťou a skoncuju s ním.

To bol môj osud.

Ovládla som svoje búšiace srdce a načrela do spomienok na hodiny strávené s matkou, keď som sa učila, čo sa odo mňa ako od jeho družky očakáva. Ako sa pohybovať, hovoriť a konať v jeho prítomnosti. Ako sa stať tým, čo si želal. Bola som na to pripravená – bez ohľadu na to, či bol od hlavy až po päty pokrytý šupinami okrídlených šeliem, ktoré strážili prvotných.

Uvoľnila som prsty, dych sa mi spomalil a pery sa mi zvlنili do plachého, nevinného úsmevu. Stála som v žiare svetla sviečok na nohách, ktoré som necítila. Ruky som si voľne zopla na bruchu, aby pred ním nič nezostalo skryté, presne ako mi to prikázala mama. Chystala som sa pokľaknúť, ako sa to robí, keď sa víta prvotný.

Pohyb vzduchu bol jediným varovaním, že sa prvotný pohol.

Šok umlčal moje prekvapené zalapanie po dychu, skôr ako sa mi vydralo z pier. Zrazu stál predo mnou. Nedelilo nás viac než niekoľko centimetrov. Víriace svetlo rozvlnilo vzduch okolo mňa. Bol studený ako zimy na severe a na východe. K takým zimám sa každým rokom približovala aj Lasania.

Nebola som si istá, či som vôbec dýchala, keď som sa zadívala do prázdna, kde mala byť jeho tvár. Prvotný boh smrti sa prisunul bližšie a jeden z tieňových úponkov sa mi obtrel o holú pokožku na ruke. Ten ľadový dotyk ma prinútil zalapať po dychu. Sklonil hlavu a mne sa zachvel každý sval. Nebola som si istá, či to bola jeho prítomnosť alebo vrodený inštinkt, ktorý nás všetkých varoval, aby sme sa nerozutekali. Aby sme v prítomnosti predátora nerobili prudké pohyby.

„Ty,“ povedal, jeho hlas bol dymový, tienistý a plný všetkého, čo nás čaká, keď naposledy vydýcheme. „Nepotrebujem družku.“

Celým telom mu trhlo a dokázala som len zašepkať: „Prosím?“

Prvotný sa odtiahol a tieňe okolo neho sa stiahli. Potriasol hlavou. Čo tým chcel povedať?

Vykročila som dopredu. „Prosím?“ zopakovala som.

Tentoraz vietor zafúkal spoza mňa, a keď zahasil sviečky, komnatu zahalila tma. Hukot bol slabší ako predtým, ale neodvážila som sa pohnúť, netušila som, kde sa nachádzal. Nebola som si istá, kde je okraj pódia. Zemitá vôňa zmizla a sviečky sa znova pomaly rozhoreli, so slabým iskrením sa preberali k životu...

Viac predou mnou nestál.

Z podlahy, tam, kde ešte pred chvíľou musela byť diera, sa vyvalili malé obláčiky zádychu.

Bol preč.

Prvotný boh smrti odišiel. Nevzal si ma a v hlboko skrytej časti môjho vnútra rozkvitla úľava a vzápätí uvädla. Nenaplnil dohodu.

„Čo... čo sa stalo?“ doľahol ku mne matkin hlas, a keď som zdvihla zrak, zistila som, že stojí predou mnou. „Čo sa stalo?“

„Ja... neviem.“ Panika do mňa zaťala svoje pazúry. Obrátila som sa k matke a objala sa rukami. „Nerozumiem tomu.“

V jej vytreštených očiach sa zračila búrka, ktorá sa strhla aj vo mne, keď zašepkala: „Hovoril s tebou?“

„Povedal...“ Pokúsila som sa prehltnúť, ale hrdlo sa mi stiahlo. Na okrajoch zorného poľa sa mi objavili biele škvrny. Žiadne dychové cvičenia nedokázali potlačiť paniku, ktorá sa vo mne zakorenila. „Nerozumiem tomu. Urobila som všetko...“

Pálčivé zaštipanie matkinej facky ma šokovalo. Nečakala som to – ani som sa nepripravila na možnosť, že by mohla urobiť niečo také. Chvejúcu ruku som si pritisla na líce, stála som tam omráčená a neschopná pochopiť, čo sa stalo – čo sa deje.

Jej tmavé oči boli náhle ešte vytreštenejšie a jej pokožka mala strašidelne bledý odtieň. „Čo si urobila?“ Znova si položila ruku na hrud'. „Čo si spravila, Sera?“

Nič som neurobila. Spravila som len to, čo ma naučili. Ale to som jej nemohla povedať. Nemohla som jej povedať vôbec nič. Slová ma opustili, keď sa vo mne niečo rozbilo, scvrklo.

„Ty!“ zasyčala matka. Jej hlas síce nebol dym ani tieň, ale bol rovnako konečný. Oči sa jej zaleskli. „Sklamala si nás. A teraz je všetko – všetko – stratené.“